

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

№1 (2)
січень 2005 року

ЧАСОПИС
Волинської єпархії
Київського Патріархату

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ Преосвященнішого Михаїла, єпископа Луцького і Волинського

боголюбивим пастирям, чесному чернецтву
та всім вірним Волинської єпархії
Української Православної Церкви Київського Патріархату

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ!

Дорогі брати і сестри! «Слава Богу на висоті і на землі мир, у людях добра воля».

Такими богонатхненними словами святі ангели оспівували і сповіщали світові блага вість про народження Сина Божого у Віфліємі Юдейській. Щороку, святкуючи Різдво Христове, Його втілення від Духа Святого і Пречистої Діви Марії, пригадуємо ту священну таємничу подію, яка сталася більше 2000 років тому, коли «Слово стало тілом і вселилося між нас, повне благодаті й істини». Вшановуючи це свято, Церква нагадує нам, що Бог не залишив світ без Своєї любові, ми повинні завжди мати міцну віру в те, що «Бог так полюбив світ, що віддав Єдинородного Свого Сина, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, а мав життя вічне».

Різдво Христове – це подія, яка сталася в часі, але має силу вічності. Син Божий не просто наблизився до людини, а й ототожнив її з нею. Сам став людиною, поклавши початок оновленню світу, початок новому благодатному спілкуванню з Богом. Народжений Господь вказав нам мету і сенс життя, бо Він – наша Істина, і Життя, і Шлях нашого спасіння. Ісус Христос дав людству Свою Віру, Любов, Науку у Славі й Прикладі, вказавши Дорогу до Спасіння. Він дав кожній людині можливість каятися, спасатися і вільно увійти до Царства Небесного. Створив Господь також і Церкву Свою, якої сили пекельні не можуть перемогти і «ніколи не переможуть».

А все ж таки, для чого прийшов Син Божий на землю? І чому народ на різдвяні свята співає: «Ой радуйся, земле, Син Божий народився!»? Син Божий зійшов, щоб відновити Божественний закон. Гріхопадіння суттєво змінило природу людини. Плоть підпорядкувала собі дух. Матеріальні цінності стали вищими за духовні. Христос народився, щоб побудувати Царство Боже, тобто Царство духовне, де панувала б любов, а не жорстокість; мир, а не ворожнеча; святість, а не гріх. Він не прийшов будувати царство земне. Тому на суді у Пілата Христос Спаситель сказав: «Царство Моє не від світу цього». Зміст християнського вчення полягає в тому, щоби плоть підкорити духові, а не навпаки. Матеріальні цінності повинні підпорядковуватися духовним. Однак гріховні пороки заволоділи не тільки окремою людиною, а й людством в цілому. Ми бачимо бездуховність на кожному кроці, щодня і всюди. І це через те, що люди змінили спосіб життя. Усе духовне стало для нас другорядним, а в основу життя і діяльності покладені матеріальні цінності.

У ці святі дні Різдва Христового заглянімо кожен у свою душу і даймо правдиву оцінку свого життя й учинків. Якщо ми побачимо, що духовні багатства переважають матеріальні, то Син Божий не даремно народився. А якщо все духовне занедбане, то така людина ще раз бажає розпіяти Ісуса Христа на Хресті.

Увійшовши в третє тисячоліття від Різдва Христового, усвідомлюючи велику відповідальність за майбутню долю нашої незалежної Української держави і рідної Церкви, усі ми повинні постійно прагнути до єдності, миру, любові і злагоди. Залишімо особисті амбіції, простімо всі провини один одному, полюбимо один одного, як полюбив нас Христос, працюймо на славу Божу для зміцнення рідної Церкви і розквіту нашої вільної Батьківщини – України. Просімо Господа нашого Ісуса Христа, щоб Він дарував нам всесильну допомогу на добрі діла, щоб ми як діти Божі були гідні Царства Небесного, щоб український народ і далі жив у мирі й злагоді.

Улюблені в Господі брати і сестри! Щиро вітаю Вас з великим святом Різдва Христового і Новим роком. Бажаю всім доброго здоров'я, Божого благословення і помочі у ваших повсякденних життєвих турботах. Бажаю, щоб Господь Ісус Христос просвітив ваш розум і серце світлом Своєї Премудрості й Любові, щоб ніхто із вас ніколи не впадав у відчай. Пам'ятаймо, що поки людина живе на землі, у неї є надія на спасіння, Боже милосердя і вічне життя. Не забуваймо, що Бог є Любов, і ця любов привела Його у віфліємську печеру і на Голгофський Хрест.

Благодать Господа нашого Ісуса Христа нехай буде з усіма вами.
Христос народився! Славимо Його!

З ласки Божої + *Михайло* єпископ Луцький і Волинський

НОВИНИ

Освячення придорожного Хреста в Луцьку

1 січня 2005 року з ініціативи священиків Луцького району на аварійнонебезпечній ділянці шляху об'їзної траси Львів – Рівне поблизу села Рованці було встановлено та освячено Хрест у пам'ять загиблих в автокатастрофах. Чин освячення звершив преосвященний єпископ Луцький і Волинський Михаїл.

На молитву зібрались парафіяни з найближчих храмів та родичі загиблих. Після освячення владика закликав пам'ятати про непередбачувану для людини смерть і постійно шукати Господа, Який смерть переміг.

Священики окропили освяченою водою шлях та місця загибелі людей.

Зустріч віфліємського вогню

3 січня на Театральному майдані Луцька відбулася урочиста передача віфліємського вогню миру Українській Православній Церкві Київського Патріархату, Українській Греко-Католицькій Церкві та всім вірним. Акцію організувала місцева станиця української скаутської організації «Пласт», яка вже шостий рік долучається до всесвітньої скаутської традиції передавати перед Різдом Христовим з країни в країну вогонь з Віфлієма як символ миру, добра, милосердя й любові народженого Богонемовляти.

При святковому вишикуванні пластунів священики УПЦ КП та УГКЦ спільно відслужили молебень.

У Луцьку вшанували віфліємських немовлят-мучеників

З нового року, поряд із традиційним величним святкуванням Різдва Христового, Волинське єпархіальне управління Київського Патріархату 11 січня започаткувало традицію ревношого пошанування пам'яті невинно загиблих немовлят у Віфліємі. Частинки їх мощей передав єпархії влітку 2004 року разом з частинками мощей святителя Миколая Чудотворця митрополит Антоній з Італії. Також єпархія має частинку мощей преподобного Агапіта Печерського.

У день свята під час Богослужіння владика Михаїл зазначив: «Сьогодні розмірковуємо над життям і смертю. Чи не повторюється сьогодні те, що відбувалося 2000 років тому? Чи не гинуть сьогодні діти? Так. Але сьогодні – інші учасники трагедії. Найперше – це аморальний світ, який у своєму бутті не цінує життя, це сучасне суспільство з його мільйонами абортів, самогубств та інших збочень. Надзвичайне жорстокосердя, виявлене у знищенні іродом віфліємських дітей, є характерним не лише для нього та його часу. Як тоді, так і тепер, це явище виявляє нам всю глибину розтління, всю духовну убогість буття людства без Бога».

Підготував прот. Віталій СОБКО

ТОЧКА ЗОРУ

ВОЛИНСЬКА ЄПАРХІЯ У 2004 РОЦІ

Важливі минулорічні події, які ввійдуть в історію української Церкви на Волині

«Благослови вінець року благості Своєї» – молимося разом зі святителем Василієм Великим... Так влаштоване земне життя, що неабияке значення має відрахування годин, днів, років. І коли кожен з нас, окремо чи в спільноті, стає на межу певного нового відліку, а особливо якщо це пов'язано зі значними змінами в житті, – охоплюють тривожні почуття. Ми хвилюємось, бо потрібно відшукати відвагу поглянути в майбутнє і підсумувати пережите.

Без сумніву, 2004 рік для Волинської єпархії був переломним – і це пов'язано не лише зі зміною архієрея. Спроба зробити аналіз торішньої діяльності Київського Патріархату на Волині та послухати думки з цього приводу священнослужителів, які займають ключові посади, виявили: багато що змінилося і в Церкві, і в суспільстві...

Смерть митрополита Якова

З відходом владыки Якова завершився важливий етап буття Київського Патріархату на Волині. І хоча багато хто з волинян вважає період керівництва митрополита «сповільненим» чи навіть «застійним» щодо розвитку Церкви в регіоні, однак, все ж таки, було б помилковим недооцінювати значний особистий внесок у розбудову церковних спільнот спочилого митрополита. Він справді вагомо спричинився до поступового розвитку українського Православ'я на Волині.

Призначення нового єпископа

Ще до приходу нового архієрея на овдовілу кафедру на «невідомого» єпископа вже покладалась велика надія, висловлювались різноманітні побажання та побоювання. Сьогодні є очевидне те, що призначення владыки Михайла помітно похвалило місцеве церковне життя. Якщо коротко охарактеризувати торішню діяльність новопризначеного владыки, то це, найперше, впорядкування загальноєпархіальних та парафіяльних питань відповідно до статуту Церкви, владження церковної дисципліни, здійснення заходів, які дали поштовх досить бурхливому розвитку різних сфер служіння, благоустрою кафедрального собору, єпархіального управління та монастирів. Аналізуючи архіпастирські звернення та проповіді, найбільш помітними є заклики до священнослужителів прокидатись і, враховуючи реалії сучасного світу з його викликами, служити не за старим принципом «люди до священника», а за новим – «священник до людей»; до мирян – зробити ревізію власної віри, жити літургійним життям, єднатись з Господом у Сповіді й Причасті.

Створення прес-служби та капеланської служби

Поява нових служб при єпархіальному управлінні була викликана потребою часу. Заснування і діяльність прес-служби торік посприяла відкритості Церкви перед суспільством та задоволенню його інформаційних потреб щодо церковних питань, запитів духовного характеру, позиції Церкви з тих чи інших проблем. Цікаво, що за півроку обсяг публікацій новин з Волинської єпархії Київського Патріархату у місцевих та центральних засобах масової інформації значно перевершив їх обсяг за кілька попередніх років разом узятих. Тож, сьогодні можна заявити, що в інформаційному просторі Волині щодо висвітлення релігійної проблематики наша Церква, в порівнянні з іншими, посіла домінуюче місце.

Заснування та діяльність капеланської служби – своєрідної та унікальної формації не лише для Київського Патріархату – черговий крок у напрямку благородної мети: відродження, упорядкування та розвитку місійної праці. Йдеться про душпастирську опіку над православними, які служать у Збройних Силах України, МВС та інших військових і спеціальних формуваннях; трудяться в благодійних або громадських закладах, установах, організаціях; навчаються чи працюють у навчальних закладах; трудяться або лікуються в медичних закладах; перебувають у в'язницях чи спеціальних виховних закладах.

Візит предстоятелів Черногорської та Італійської Православних Церков

Здійснюючи паломницьку подорож Україною, у Луцьку побували предстоятель Черногорської Православної Церкви митрополит Михайл та предстоятель Православної Церкви в Італії митрополит Антоній. Дружній візит ієрархів

підкреслив пошук порозуміння та спільний знаменник між православними різних народів у їх прагненнях до визнаного автокефального устрою.

Вшанування Холмської ікони Богоматері

Торік нарешті відновлено традицію щорічного велелюдного паломництва до чудотворного образу Холмської Богоматері, яка перебуває в Музеї волинської ікони. Уперше силами єпархіального управління проведено низку заходів щодо організації прощі на досить високому рівні. Це дало можливість брати участь у цьому богоміллі небаченій досі кількості людей, а також виявило велике духовне піднесення і священників, і мирян.

Творча поїздка архієрейського хору «Оранта»

Один з найкращих творчих колективів України архієрейський хор «Оранта» з Луцька на запрошення німецької спілки «Мости в Україну» взяв участь у фестивалі, приуроченому народженню великого композитора Джузеппе Верді, який відбувся в Західній Німеччині. Завдяки копткій, систематичній праці нашого хору на духовно-мистецькій ниві, яка виявилася в успішних виступах за кордоном, світ дізнається про нашу Церкву та нашу Волинь.

Освячення символіки Волинської єпархії

Торік Волинська єпархія запровадила свою символіку – герб і прапор. Це стало можливим з ініціативи преосвященного єпископа Михайла. Її створив колектив видавництва «Ініціал». Окрім своєї звичайної функції – лаконічного представлення – символіка, сподіваємось, буде додатковим чинником для об'єднання, гуртування та виховання християн Волині на засадах не лише Закону Божого, а й на благих батьківських традиціях.

Позиція єпархії щодо виборів Президента України

Минулий рік, з його суспільними складнощами, чітко підкреслив: Церква не тільки не може згідно з державними законами, але й не повинна внаслідок своєї особливої природи прив'язуватися до скороминучих політичних питань чи поглядів. Разом з тим, вона не стоїть осторонь суспільства, і його політичні проблеми, які часто мають моральну природу, повинні бути предметом судження не тільки для політиків, але й для Церкви. Тож, Волинське єпархіальне управління, слідуючи офіційній позиції Київського Патріархату, протягом усієї виборчої кампанії постійно заявляло, що Православна Церква не має права компрометувати свою святість і непорочність відвертим пропагуванням конкретної особи, яка прагне досягнути вищих державних посад, а може і повинна лише вказувати на загальні риси, якими має володіти кандидат з точки зору православного віровчення і традицій. Церква повинна молитись за справедливі вибори та вільне волевиявлення громадян. У часі Помаранчевої революції єпархія підтримала народний рух проти фальсифікацій, брехні та насильства, не виявляючи однак упереджень щодо самих кандидатів і поважаючи вибір мільйонів їхніх прихильників.

Вихід першого числа часопису «Волинські єпархіальні відомості»

Початок видання часопису Волинської єпархії продовжило та розширило місію прес-служби. Щомісячна єпархіальна газета на інформаційному рівні працюватиме насамперед для консолідації та розвитку нашої Церкви на Волині.

Назвати ключові події Волинської єпархії 2004 року ми попросили преосвященного владыку Михайла та декількох священнослужителів, які займають чільні посади загальноєпархіального рівня. Пропонуємо вашій увазі найцікавіші тези.

Єпископ Михайл:

– Найважчою, на мою думку, була смерть владыки Якова та його похорон. Що стосується ключових подій чи проблем, які виявилися вже за мого керівництва, хотілося б висловити насамперед задоволення тим фактом, що трішки підбадьорилось наше духовенство. Мені здається, що вдалося знайти в них розуміння: потрібно працювати інакше, неоднобоко. Важливо також, що ми цього року, з огляду на політичні події, заявили про себе як про Церкву, яка з народом. Показали, яке місце займає Церква у суспільстві й що вона не наздоганяє народ, а є правдивим керманічем. Про це свідчить і інше: вихід у світ першого числа єпархіальної газети, утворення різних служб, які сприяють єпархії в згуртуванні людей; проведення хресних ходів, причому найбільш велелюдних за останні роки. І як особливий момент – прийняття нами великого дару Божого – мощей святих угодників. Цікаво, що ми ж їх не шукали спеціально. Можливо, цей дар є своєрідною оцінкою Богом нашої діяльності та заохоченням до змін на краще.

Протоієрей Микола Цап, секретар єпархіального управління:

– Торік досить урочисто відзначили престольне свято в кафедральному соборі, на якому було представлено нового архієрея. Відтак проведено ряд заходів, розпочато низку робіт щодо благоустрою єпархії, зокрема кафедрального собору. Почалося будівництво каплички та реконструкція передсоборної площі. Наведено порядок, зросла церковна дисципліна в єпархії. Зовсім змінилося ставлення духовенства до єпархіального управління. Владика відвідав усі благочиння. Вкладено проблеми в Ківерцівському та Ковельському районах, там призначено нових благочинних, і є надія, що вони піднімуть престиж нашої Церкви. Налагоджена добра співпраця єпархіального управління з різними організаціями, зокрема, з Музеєм волинської ікони, Луцьким біотехнічним інститутом, підприємством «Волиньліс» та іншими.

Протоієрей Володимир Подольський, благочинний Свято-Троїцького кафедрального собору:

– Організовано якісно вищий рівень єпархіального порядку. Значний поштовх до парафіяльного життя кафедрального собору, свіжі ідеї, думки, інші шляхи реалізації навіть старих, добрих традицій християнських. І головне: стала чіткіша, розумніша, виваженіша позиція єпархіального управління щодо державних структур та громадських організацій.

Протоієрей Богдан Возняк, благочинний Луцького району:

– Найперше, – це зміна архієрея, на мою думку. Це є ключова причина всіх змін, які відбулися. Що стосується конкретних подій, безперечно – шанування мощей святого Миколая та Холмської ікони Божої Матері, а також зміна способу мислення як священників, принаймні тих, які є «мозковим центром» єпархії, так і парафіян. Тому що на перше місце ми повинні ставити зроблені справи – і саме це є основним критерієм оцінки і важливим моментом для розвитку єпархії.

Оглядав прот. Віталій СОБКО,
прес-секретар Волинської єпархії

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

БОГОРОДИЦЯ НЕ МАЛА ІНШИХ ДІТЕЙ, КРІМ ІСУСА

Про яких братів і сестер Ісуса Христа йдеться у Біблії, роз'яснює ієромонах Марко (Левків)

У цьому номері ми започатковуємо рубрику «Відповідь богослова». Мабуть, у кожного християнина виникають запитання, на які він самотужки не може знайти відповіді. Звернутись до священика людина або соромиться, або не має часу. Газета може стати Вашим другом і посередником. Надсилаючи запитання поштою чи формулюючи його телефоном, Вам не обов'язково називати своє прізвище. Єдине прохання – формулювати його лаконічно, стисло і конкретно, аби воно не звучало двозначно. Кількість запитань – необмежена. Будемо намагатися відповісти на шпальтах газети на усі Ваші звернення. Тож чекаємо пропозицій.

Чи правда, що Ісус Христос мав рідних братів і сестер? І якщо так, то чому ми кажемо, що Діва Марія була непорочною? Чи, можливо, діти були в Йосифа?

Свята Православна Церква справедливо називає Богородицю Марію Приснодівою, або Вседівою, бо Вона до народження свого Сина була непорочною і чистою тілом та душою, зачала Христа за дією Святого Духа, породила безболісно і після народин залишилася такою, якою й була, – Дівою. Нерозуміння цієї істини призвело до багатьох хибних думок і тверджень, що виявилися у формі закидів на вчення Церкви щодо Діви Марії.

Одним із найголовніших закидів є заперечення її дівоцтва. Принижують Пренепорочну, твердячи, що Вона мала потомство від тілесного співжиття з Йосифом. «Та не спізнав її, аж поки породила сина, і він дав йому ім'я Ісус», читаємо у Євангелії від Матфея. Вислів «аж поки породила» тлумачать як розмежування певного проміжку часу: Йосиф, мовляв, не спізнав Марії до часу, аж поки не народився Ісус Христос, а потім Марія, мовляв, мала тілесний контакт з Йосифом.

Щоб зрозуміти неправильність такого тлумачення, спочатку погляньмо на інший вірш Святого Письма, у 2-й книзі Самуїла, де вживається тотожний зворот: «І не було в Міхалі, дочки Саула, дітей аж по день її смерті». Чи можна стверджувати, що Міхал народила дитину після своєї смерті? Звичайно, ні. У цих віршах акцен-

тується увага на важливості чи надзвичайності події, яка відбулася у вказаний час: «аж поки породила сина», «аж по день її смерті». Тож не можна робити висновки про те, що відбувалось після вказаних періодів – народження чи смерті.

Ті, хто стверджує, що Марія, крім Ісуса, мала ще дітей із Йосифом, найперше посилаються на слова Євангелія від Матфея: «Хіба Він не син теслі? Хіба не Його мати зветься Марія, а Його брати: Яків, Йосиф, Симон та Юда? І Його сестри хіба не всі між нами? Звідки ж воно йому це все?» Але при цьому не береться до уваги, що ніде немає й згадки, що Марія мала ще дітей, крім Ісуса! Не згадується у Святому Письмі, які це брати і сестри, рідні чи зведені, двоюрідні чи, може, троюрідні. А знаємо, що у біблійній мові слово «брат» часто вживається навіть замість слів «племінник» чи «дядько». Наприклад, у Книзі Буття читаємо, як Лаван говорить до Якова: «Чи тому, що ти брат мій...» Але ж Лаван є братом Ревеки, матері Якова, тобто є його дядьком.

Також дехто вказує на Послання святого апостола Павла до галатів, де згадується апостол Яків, брат Господній, і стверджують, ніби він є сином Марії і Йосифа. Проте євангелісти Матфей, Марко та Лука згадують про двох апостолів на ім'я Яків. Один – син Заведея, інший – син Алфея. Тож можна спитати цих горелумачів: якщо апостол Павло писав про рідного брата Ісуса, то що ж тоді з ним, «сином Йосифа», сталося?

Те саме і з апостолом Юдою, якого теж дехто вважає рідним братом Христа. Апостол Лука вказує, що Юда був сином Якова, отже, не Йосифа і не Марії.

Більше того, у 2-му розділі Євангелія від Матфея знаходимо досить чітке підтвердження того, що Марія не мала інших дітей, крім Ісуса. Ангел Господній, звертаючись до Йосифа, не каже «взьми діти та їхню матір», а «взьми дитячко та Його Матір». Якщо б Йосифа та Марію єдиною подружжю співжиття, більш природним було б окреслення «взьми дружину свою», а не «Його Матір».

А в 19-му розділі Євангелія від Іоана бачимо ще яснішу вказівку на те, що Ісус – єдина її Дитина. Коли б були інші, то чому Господь передає Богородицю під опіку апостола Іоана Богослова? Чому апостол забирає її до себе? Чому не піклуються про неї її сини чи доньки, які мали б існувати, згідно з хибним розумінням Святого Письма.

Отже, ті, хто заперечують приснодівоцтво Марії, говорять про подружнє співжиття з Йосифом, про її інших дітей, крім Господа, уподібнюються тим маловірам, які дорікають Христу, що Він є звичайною людиною зі звичайної сім'ї, що Він є ворожитом і чуда робить силою Вельзевула. І в такий спосіб чудесну таємницю Божого Втілення зводять до рангу буденної події, а Обранцю Божу, вибрану перед віками, Матір Світла, Непорочну Діву – до звичайної жінки. Ми ж, православні, визнаємо її Приснодівою, чеснішою від херувимів і славнішою від серафимів, що породила Бога Слово непорочно!

СВЯТИНІ ВОЛИНІ

МОНАСТІР РІЗДВА У ВОЛОДИМИРІ-ВОЛИНСЬКОМУ

Після 65-річного занепаду над святинєю знову засяяла зоря відродження

Історія святині

Хоча Різдво Христове – одне з найпопулярніших свят у світі, храмів і монастирів, освячених на честь цієї величної події, не так уже й багато. Насамперед, це пов'язане з тим, що відзначення храмових празників на Різдво не є масовими, оскільки того дня кожен священик править для громади, яку опікає. В одному з наймолодших монастирів України – Різдва Христового, – що у древньому Володимирі-Волинському, перший храм планують спорудити на честь Успіння Пресвятої Богородиці.

Сам монастир має значно глибшу історію. Собор, на честь якого й освячено монастир, зводили ще в 1749-1751 роках, а через 30 років – безпосередньо приміщення монастиря. Спочатку він був греко-католицьким, а через 15-20 років перейшов під юрисдикцію Російської православної церкви, де створено єпископську кафедру. Житловий статус монастирський корпус зберігав аж до 1939 року, після

чого його передали під школу. Собор перетворили на сховище мінеральних добрив. 1995 року зібралась громада з ініціативою відновлення святині. Але для цього необхідно було чимало попрацювати. Жінки, які підтримали цю ідею, готові були допомагати у її відбудові, але приймати постриг не наважувалися. Для відродження ж було важливо, аби там постійно жили

люди. Роботи було вдосталь, та найголовніше – треба було відремонтувати дах і знищити грибок на майже метрових стінах. Останню проблему можна було вирішити, провівши опалення. Тепер тут встановлено ванну, газові колонку і плитку, котельню, яка працює весь рік...

Обитель освятили 24 березня 2002 року. Її очолила матінка Варвара, яка до того жила в дубенському монастирі. Вона ж забрала сюди й матінку Марію, яка перед тим 9 місяців була послушницею в кіровоградській обителі. 19 серпня 2002 року, на Спаса, Валентина Ігнатенко стала монахиною, отримавши чернече ім'я Марія. Вона й повідала нам цю історію.

Матінка Марія

Валентина Ігнатенко довго не знаходила себе в житті. Але більше двох років тому усвідомила, що церква і Бог для неї значно важливіші, ніж сімейне життя. Чоловік стану душі своєї дружини тоді так і не зрозумів. Це й пришвидшило розлучення. На той час Валі ледь виповнилося 30 років. Згадує, що дуже хотіла, аби їй обрізали коси, бо це символізувало для неї повне відречення від мирського й перехід у світ духовний.

Нині вона єдина насельниця обителі, і на неї покладена місія відродження монастиря. Матінка Марія каже, що дуже хвилювалася й не хотіла такої відповідальності. Але вибору не було. Вона зуміла досягти того, аби в монастирі було затишно й домашньому тепло. Скрізь прибрано, на вікнах завжди білі фіранки. Саме вони, на думку настоятельниці, повинні відділяти монастирське життя від мирського, аби під час молитви ніхто не відволікався на те, що діється за вікном. Усе має бути просто, бо чернече життя вимагає скромності й смирення. Однак

жіноча пристрасть до краси, каже матінка Марія, насельниць губить. Вони сприймають монастир як якийсь пансіонат, де тільки лежать і їдять. Але життя в монастирі – то насамперед безперевна молитва, нічим не легша, ніж фізична робота. Чи то жінка, чи то чоловік, вони мають бути аскетично налаштовані щодо одягу й обстановки в келії.

Матінка Марія каже, що іноді їй добре в самотності, адже тоді легше молитись. Однак у відродженні святині не вважає себе самотньою.

– Сказати, що я сама... За час мого перебування в монастирі я дуже часто чую це запитання. Я завжди відповідаю: я з ангелами, я з Матінкою Божою, тому що я постійно відчуваю покров Матері Божої.

Матінці Марії самій доводиться влагоджувати справи з комунальними й банківськими структурами, приймати відвідувачів і, звичайно, встигати молитись. Сама їздить до Києва й привозить звіти необхідні для монастиря церковне начиння та літературу для прихожан.

– Іду з тим тяжким візком, з сумкою з Бібліями на метро. Іду, щось собі розповідаю, навіюю, що в метро, а сама – на Майдан. Думаю, вибори пройдуть, а я на Майдані не побуваю, Президента не почую, перші його слова, і буду все життя шкодувати, що Бог дав таку можливість, а я не пішла.

Живе монастир на мізерні пожертви, які залишають люди в скриньках, що стоять у інших храмах. Помолились за них і рідних звертаються у листах і мешканці інших областей, які теж надсилають посильну допомогу.

Наскільки може, допомагає в розбудові святині місцева влада. На Різдво владика Михаїл освятив перший монастирський храм, а його облаштування матінка Марія вважає найпершим своїм обов'язком.

Андрій ГНАТЮК

ЛЕГЕНДА

РІЗДВЯНИЙ ГІСТЬ

Ця розповідь – легенда перших часів Православної Церкви – розповідає про чоботаря Григорія. Він жив у невеличкому селі, де багато років лагодив взуття його мешканцям. Шість днів працював, а в неділю зачиняв свою майстерню і поспішав до маленької церкви на пагорбі дякувати Богові. Неділя була для нього найулюбленішим днем.

Минули роки, і Григорій постарів. Його жінка померла, а діти зі своїми сім'ями жили далеко. Він уже не міг працювати так, як раніше, тому почав заробляти менше.

Настало Різдво. Глибокий сніг укрив землю і дахи будинків. Вікна в церкві на пагорбі світилися і радісно освітлювали все довкола. Люди поспішали на святкове Богослужіння. Лише старий Григорій, чоботар, сидів удома, біля вікна і дивився вслід радісним людям. Деякі зупинялися і вітали з ним.

– Ти не прийдеш, дядьку Григорію? Уже дзвони дзвонять! – говорили вони.

Але Григорій сумно хитав головою.
– Я не можу піднятися вгору. Ревматизм прихопив так, що я і дорогу не перейду.

Він довго сидів і слухав дзвони. Він слухав церковний спів і відчував себе старим і слабким... Задрімав. Уві сні побачив, що ангел стояв біля його ліжка і кімната сповнилася тепла та світла.

– Які в тебе є бажання, Григорію? Скажи, всі вони будуть виконані,

– говорив ангел.

Григорій сміливо відповів:

– Не можу разом з іншими піти в Божий храм. Тому прошу лише одного: добре, якби новонароджений Христос Сам прийшов до мене у гості на Різдво.

– Завтра твоє бажання виконається, – сказав ангел і зник.

Григорій прокинувся вранці. Було дуже холодно. Він пам'ятав, що трапилося з ним уночі і вважав, що це було насправді. І він повинен гідно прийняти Ісуса. Перемагаючи слабкість, помив підлогу, приніс дрова і накрит на стіл. Григорій вирішив не їсти і не топити піч, поки Гість не прийде. Коли все було готове, сів у майстерні біля вікна і почав спостерігати за вулицею. Йому здалося, що хтось іде. Його серце забилося сильніше. Але це був не Христос, а маленький син одного сліпого чоловіка. Григорій побачив, що він плаче. Чоботар відчинив вікно:

– Чому ти плачеш, хлопчику?

– Я змерз у ноги, майстре.

– А чому ти йдеш босий по снігу?

– Я повинен принести дрова.

– А де черевики?

Вони вже стали маленькі на вулиці, вже не можу їх взути.

– Зайди сюди, синку. Я зніму тобі з твоєї ніжки. Сьогодні я чекаю гостя, а завтра пошю тобі чобітки. грошей не принось. Це буде тобі подарунок на Різдво.

Малюк весело побіг і навіть забув про холод. Сонце піднялося вже високо, а гостя ще не було. Але ще почувись чийсь кроки. Григорій подивився уважніше. Ах, це лише вдова із сусіднього будинку з кошником в руках. Вона йшла випрошувати їжу в перехожих і пройшла повз будинок Григорія. Він згадав, що її чоботи давно готові.

– Чому ви не приходите за чобітьми?

– Не можу за них заплатити, дядьку Григорію... У мене вдома шестеро малюків, їх треба нагодувати. Якщо можете, продайте їх комусь...

Григорій помітив, що взуття жінки зовсім зносилось.

– Візьміть їх безплатно. Малюкам гроші більш потрібні, ніж мені. Прийміть їх у подарунок, і хай Господь благословить вашу сім'ю!

Жінка заплакала. Вона поцілувала руку майстра і подякувала йому за все добре.

Настав вечір. Сонце зайшло за обрій.

– Він не прийде... Напевне, це був все-таки сон, – подумав чоботар.

Повз будинок проходив втомлений

перехожий.

– Куди йдеш? – запитав Григорій.

– До сина, він живе в сусідньому селі. До нього ще сім верст, а я трохи втомився. Чи можна зайти до тебе?

– Заходь, буду радий.

Чоловік сів на стілець біля холодної печі. Григорій коливався.

– Я б з радістю розпалив вогонь, але чекаю на гостя.

– Нічого! В будинку тепліше, ніж на вулиці...

Григорій останній раз підійшов до вікна: Він уже не прийде. Сон обманув мене, і як я можу не нагодувати перехожого і не зігріти його?

Через деякий час гість зігрівся і повечеряв.

– Григорію, дякую тобі за твою гостинність, – сказав мандрівник. – Не кожен мене так зустрічав.

Григорій ліг спати, але на душі було важко: чому Ти не прийшов, Господи? Адже я Тебе чекав цілий день...

Раптом у темряві засяяло світло і чоботар почув голос:

– Але Я ж приходив сьогодні! І ти зустрів Мене краще за всіх!

Григорій почув спів, що віддалявся до неба: «Я був дитиною, чий ноги мерзли, і був вдовою, що плакала на вулиці, і був перехожим, який змерз і зголоднів».

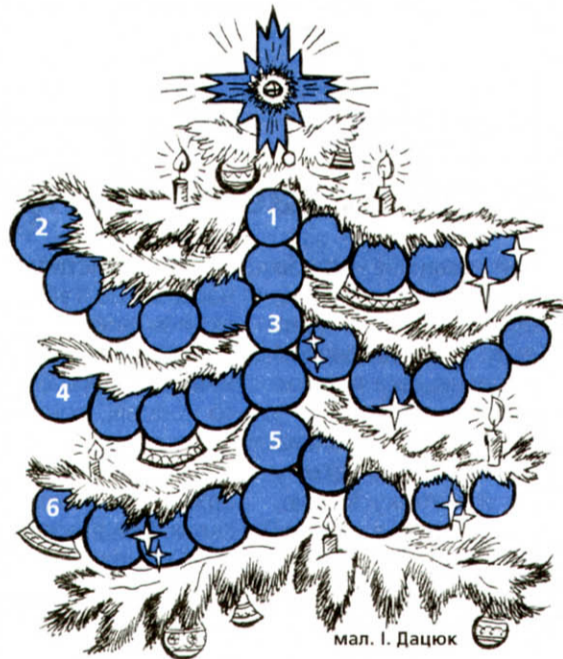
«Поправді кажу вам: що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих, – те Мені ви вчинили».

У ВІЛЬНУ ХВИЛИНУ

КРОСВОРД

1. Чоловіком Діви Марії був...
2. Дар Христу від волхвів, що означав Його царську велич.
3. «Чути голос у Рамі, плач і ридання та голосіння велике: ... плаче за себе, бо нема їх» (Мт. 2:18)
4. Цар, який жив у Віфліємі і сином якого називали Ісуса Христа.
5. Хто звістив пастухам радісну новину?
6. Дар Христу від волхвів, що означав Його служіння як Первосвященника.

Якщо ти даси правильні відповіді на запитання, то отримаєш назву ріки, в якій охрестився Ісус Христос (читай зверху вниз)

мал. І. Дацюк

Сторінку підготував свящ. Андрій РОТЧЕНКОВ, викладач Центру християнського виховання дітей та молоді (м. Луцьк)

РІЗДВЯНІ ВІРШІ

У Свят-Вечір

Ладки, ладоньки, ладусі,
Ми поїдем до бабусі,
До бабусі з колядою
І з вечерею святою.

Ладоньки, ладусі, ладки,
Дід послухає колядки,
Нас пригорне, поцілує,
Гостинцями обдарує.

Ладки, ладки, ладенятко,
Нам всміхнеться янголятко
І з вершечка, і з ялинки,
До мене й сестри Яринки.

Оксана ОЗЕРНА

Навкруг ялинки

За вікном летять сніжинки,
Ми зібрались вкруг ялинки.
Ніжно стелиться колядка –
Про Святе Дитятко згадка.

І з вертепуку Ярусі
Ісусик нишком усміхнувся.

А Яруся так радіє –
Колядує, як уміє!
Хоч Яруся ще маленька,
Коляди навчила ненька,
Щоб співати вкруг ялинки
Для Ісусика-Дитинки.

Одарка КРИШТАНОВИЧ

Там на річці, на Йордані...

Там на річці на Йордані,
Там Господь Христос хрестився,
З рук Хрестителя Івана
У святій водичці вмився.

Розійшлися апостоли
Ген за гори, ген за води,
Голосили Боже Слово
І хрестили всі народи...

Де є віра в Боже Слово,
Де любов є до Вітчизни –
Всіх Йордан-вода обновить,
Всіх Йордан-вода очистить!

Антін ПОТОЦЬКИЙ

ОГОЛОШЕННЯ

В єпархіальному управлінні
змінюються номери телефонів:

секретар єпархіального управління
(0332) 72-53-63
канцелярія, бухгалтерія
(0332) 72-44-64
прес-служба, редакція газети
(0332) 72-21-82

Прийомні дні та години єпископа
Михайла:

Понеділок-четвер – 10.00-16.00.
Обідня перерва – 13.00-14.00.

Храмові свята:

Собор Різдва Христового у
Володимирі-Волинському (настоятель
прот. Миколай Удуд).

Жіночий монастир Різдва Христо-
вого у Володимирі-Волинському
(настоятелька монахиня Марія
(Ігнатенко)).

Церква св. Стефана у смт. Торчин
(настоятель прот. Степан Деленів).

Церква св. Василя Великого у
с. Боголюби Луцького благочиння
(свящ. Олександр Сенів).

СІЧНЕВІ ВІТАННЯ

Ювілейні дні народження:

Свящ. Іван Боровий (собор Святого
Духа в Нововолинську) – 16 січня –
25 років;

Свящ. Віктор Ліпчик (храм Покрови
Божої Матері) – 25 січня – 30 років;

Владика Михайл, єпархіальне
управління та редакція часопису
щиро і щиро вітають церковні
громади з храмовими святами, а
священиків – з ювілеєм!

Свідоцтво про державну реєстрацію:
ВЛ №219 від 03.08.2004 р.
Віддруковано у МП «Зоря».
м. Луцьк, пр-т Воли, 2, тел.: 8 (0332) 46038
Наклад: 3000. Ціна договірна.
Зам. № 51 від 24.01.2005 р.

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

часопис Волинської єпархії
Київського Патріархату
Передплатний індекс: 91241
Засновник і видавець:
Волинське єпархіальне управління Української
Православної Церкви Київського Патріархату.
Адреса редакції: 43025, м. Луцьк,
Градний узвіз, 1. Тел./факс: (0332) 722182
pres-sluzhba@ukr.net

Головний редактор Андрій ГНАТЮК

Редакційна колегія:

Прот. Віталій СОБКО (заступник головного редактора), свящ. Андрій РОТЧЕНКОВ (редактор дитячої сторінки), Ірина ДАЦЮК (художній редактор), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор, коректор), прот. Віктор ПУШКО, Галина МЕЛЬНИК (набір).

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього є обов'язковим. Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.